

A megrontott kenyér

Újkor, cséplés után, mingyá' vittük a malomba a búzát őröni. Friss lisztbű' sütöttem kinyeret. Eggyē tartoztam az anyámnak, azt megvittem neki. Másnapra a mi kinyerünk megbüdösödött. Émentem az anyámhó', hogy aggya vissza a kinyeremet. Hát, uramfia, az is бүдös vót, meg hozzá az ő kinyere is megbüdösödött, mert az enyimre rátette. Fővágtuk a kinyeret, és az ajtóba' nitzük. Ippen arra gyütt a Püspök szüle, s aszongya, hogy vigyek egy égisz kinyeret az uráhó, hogy majd megmondja mit kő vele csinálni. Hát el is vittem egy égisz kinyeret. Az ember fővágtá, megkóstóta oszt aszongya, hogy mennyek a harangozóhó kirjek gyertyáru' faggyút, meg virágot az oltárru'. Odahaza tegyek hozzá karácsonyi morzsalékot, tegyem parázsra, oszt'avvá' füstőjem ki a kemencémet meg a teknőmöt. Aztán meg három helyrű' kirjek kovászt és azzā' süssek kinyeret.

Mikor hazafelé mentem, útközbe' a Kió szüleve találkoztam. Kió szüle egy öreg cigányasszony. Megkirdezte, hogy hun járok. Megmondtam neki. Nem szót semmit, csak hetvenkilenctű' visszafelé kezdett számóni. Persze a páratlanokat. Aszonta, hogy mos' má' süthetek, többet nem lesz rossz a kinyerem. Tinleg azután mindig jó vót.

Pár hónap muva a tyúkjaime nem tojtak égisz husvitig. Épanaszótam a nagynénémnek. Hát aszongya, hogy valaki bevarrta a tyúkok hátusóját. Biztos csinát neked valaki valamit, és te nem fizetté' meg neki irte. Gondukoztam. Eszembe jutott, hogy a Kió szülene nem attam semmit. Mingyá' ēkeztem csomagóni. Lekvárt, lisztet meg egy bögre zsirt. Éküttem egy gyerektű', s aszontam, hogy húsvitra csinájon magának belüle kalácsot. A gyerek visszagyütt. Megkirdeztem, hogy mit szót a szüle. Aszongya, hogy meg se köszönte, csak ēkezett hetvennyóctu' visszafelé számolni. Másnaptul kezdve minden nap minden tyúkom tojott.